

Lautréamont (Λωτρεαμόν)

ΜΑΛΝΤΟΡΟΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση-Επίμετρο: Στρατής Πασχάλης

Σύμβουλος έκδοσης: Αλέξης Πφάου

Σειρά: Παγκόσµια λογοτεχνία

ISBN: 978-960-504-000-0

Σελ. 360, τιμή: € 18,80

Σχήµα: 12,2x20εκ.

Κυκλοφορία: 6 Δεκεμβρίου

μ α λ ν τ ο ρ ό ρ
Λ Ω Τ Ρ Ε Α Μ Ο Ν

ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΗΣ | ΝΕΦΕΛΗ 2011

Ένα από τα πιο συνταρακτικά κείμενα της σύγχρονης ευρωπαϊκής λογοτεχνίας, που πυροδότησε ανατρεπτικά ρεύµατα όπως ο Υπερρεαλισµός αλλά και συνεχίζει να εμπνέει σημερινούς δημιουργούς, όπως, λόγου χάρη, τον αµερικανό Τζων Άσπερρυ. Ιδιότυπο ποιητικό μυθιστόρηµα, γεµάτο µε εικόνες που τροφοδότησαν τη ζωγραφική του Μαξ Ερνστ και του Νταλί, µε κεντρικό ήρωα τον απάνθρωπο Μαλντορόρ που παρόλη τη συγγονότητά του κατά βάθος αναζητά μάταια την αληθινή αγάπη και τρυφερότητα. Ο συγγραφέας του, Κόµης ντε Λωτρεαμόν, ψευδώνυµο του Ιζιντόρ Ντυκάς, ένας νέος που χάθηκε νωρίς, µε υποτυπώδη βιογραφία, κατόρθωσε στο δεύτερο µισό του 19ου αιώνα να συλλάβει τον σύγχρονο κόσµο και ψυχισµό και να µας κληροδοτήσει ένα έργο αποτρόπαιο αλλά ιδιοφυές. Μεταφρασµένο ελληνικά και στο παρελθόν (1980), παρουσιάζεται φέτος στη «Νεφέλη» από τον Στρατή Πασχάλη, σε µια νέα µετάφραση που βασίζεται στην ακρίβεια και την απόδοση της ρητορικής ψυχρότητας του κειµένου.

Ο Λωτρεαμόν είναι ένα ρίσκο.

«Κάποια κακοτυχία επίκειται». Οπότε, σ' αυτό το μέρος που η πένα µου (αυτός ο αληθινός φίλος που µου χρησιµεύει και ως συνεργός) το έκανε πριν λίγο µυστηριώδες, εάν κοιτάξετε από την πλευρά όπου η οδός Κολμπέρ εµπλέκεται µε την οδό Βιβιέν, θα δείτε, στη γωνία που σχηµατίζεται από τη διασταύρωση των δύο δρόµων, ένα πρόσωπο να εµφανίζει τη σιλουέτα του και να κατευθύνει το ελαφρό του βήµα προς τα βουλεβάρτα. Αν, όµως, τον πλησιάσει κανείς περισσότερο, χωρίς ωστόσο να τραβήξει πάνω του την προσοχή του διαβάτη, ανακαλύπτει, µ' ευχάριστη έκπληξη, πως είναι νεαρός! Από μακριά θα τον έπαιρνε κανείς πραγµατικά για έναν ώριµο άντρα. Το άθροισµα των ηµερών δεν µετράει, αν πρόκειται να εκτιμήσεις τη νοητική ικανότητα ενός σοβαρού προσώπου. Εγώ γνωρίζω να διαβάζω την ηλικία στις φυσιολογικές γραµµές του µετώπου: είναι δεκάξι ετών και τεσσάρων µηνών! Είναι ωραίος σαν τη συστολή των νυχιών στ' αρπακτικά όρνεα – ή ακόµη, σαν τις αβέβαιες µυϊκές κινήσεις των τραυµάτων στα χαλαρά σηµεία της οπισθίας τραχηλικής χώρας – ή, µάλλον, σαν εκείνη την αιώνια ποντικοπαγίδα, την πάντοτε ξαναστηµένη απ' το πιασµένο ζώο, που µπορεί να πιάνει από µόνη της τρωκτικά χωρίς τέλος, και να λειτουργεί ακόµα και κρυµµένη κάτω απ' το άχυρο – και κυρίως σαν την απρόοπτη συνάντηση πάνω σ' ένα τραπέζι ανατοµίας µιας ραπτοµηχανής και µιας οµπρέλας!

Θαλάσσια κήτη, µικροσκοπικά ζώφια, θηρία της άγριας φύσης, κακόβουλα φυτά, κι ο άνθρωπος µαζί µε το Θεό του σ' έναν αδυσώπητο εµφύλιο πόλεµο, που το μένος και

η ορμή του μεταφέρονται σαν απωθημένα ένστικτα που ξεσπούν στον τρόπο γραφής. Περίεργο αφήγημα γραμμένο από έναν εξίσου περίεργο έφηβο, ο *Μαλντορόρ* προκαλεί ακόμη ρίγη και δέος, όχι μόνο για τις σκληρές ιστορίες που περιέχει, αλλά κυρίως για τον ανατρεπτικό τρόπο με τον οποίο τις αφηγείται. Μια περιπλάνηση σε χώρους όπου ο εφιάλτης γίνεται πραγματικότητα, σ' ένα κείμενο χειμαρρώδες και ψυχρό ταυτόχρονα, όπως οι αστραπές και οι σπίθες σ' έναν ηλεκτρικό στύλο που βραχυκυκλώθηκε, όπως μια βροχή από διάττοντες γύρω από ένα διαστημόπλοιο.

Ο Λωτρεαμόν, πιο μεγαλοφυής από τον Ρεμπώ, προέβλεψε όλη τη μοντέρνα τεχνολογική σκέψη αλλά και τη λυτρωτική της υπέρβαση που είναι το αίτημα των καιρών μας. Εγκλωβισμένος στη μικροαστική Γαλλία της Δεύτερης Αυτοκρατορίας, «αυτοεξόριστος» από τη μακρινή Ουρουγουάη, οραματίστηκε, κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, τις περιπέτειες του μοχθηρού ήρωά του, σ' ένα πεζό όπου πρωτοεμφανίστηκαν η αυτόματη γραφή, η αποστασιοποίηση, το παράλογο, οι συνειρμοί του εσωτερικού μονολόγου, η ψυχανάλυση, η αντι-τέχνη. Κυνικός και τρυφερός μαζί, μισάνθρωπος και γεμάτος ερωτισμό, εξέφρασε το αίτημα για μια ουσιαστική ενεργοποίηση της φαντασίας και του ονείρου στην ύλη και την ψυχή, μέσα από μια αντιδραστική εναντίωση σε καθετί που μας κρατά εγκλωβισμένους στη συμβατική συνθήκη του ζώου. Μιλώντας αποτρόπαια συγκάλυψε τη βαθιά ανθρωπιά μιας ύπαρξης που διψά για ουσιαστική αγάπη, πέρα από το συμφέρον και την ιδιοτέλεια. Μιλώντας εγκεφαλικά και παράφορα, άνοιξε δρόμους στη λογοτεχνία που ακόμα και τα πιο πρωτοπόρα κινήματα δεν τους έχουν εξαντλήσει. Η τέχνη, μετά απ' αυτόν, δεν μπορεί πια ποτέ να εφησυχάζει.

Διαβάστε online το άρθρο της Μ. Χαρτουλάρη (Σάββατο, 3 Δεκ. 2011):

<http://www.tanea.gr/vivliodromio/?aid=4677291>

<http://www.tanea.gr/vivliodromio/?aid=4677290>

<http://www.tanea.gr/vivliodromio/?aid=4677292>

